

Sygn. akt III KK 178/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Jacek Błaszczyk
SSN Andrzej Stępka

w sprawie **K. T.**

skazanego za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 czerwca 2021 r.,

kasacji, wniesionej na korzyść skazanego przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...)

- 1) uchyla pkt II zaskarżonego wyroku nakazowego,**
- 2) kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem nakazowym z dnia 26 listopada 2018 r., II K (...), skazał K.T. za przestępstwo określone w art. 209 § 1 k.k. na karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 40 zł. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 w zw. z art. 34 § 3 k.k. Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciążącego na nim obowiązku łżenia na utrzymanie O.B. Wyrok ten, wobec

niewniesienia sprzeciwu przez żadną ze stron, uprawomocnił się w dniu 28 grudnia 2018 r.

Kasację od tego wyroku nakazowego wniósł na korzyść skazanego Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 3 k.k., polegające na orzeczeniu, na podstawie tych przepisów, wobec oskarżonego K. T., za przypisany mu czyn z art. 209 § 1 k.k., środka probacyjnego w postaci wykonywania ciążącego na oskarżonym obowiązku alimentacyjnego względem małoletniej córki O. B., podczas gdy orzeczenie tego środka probacyjnego w przypadku skazania na karę samoistnej grzywny nie było możliwe. Podnosząc ten zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie pkt. II zaskarżonego wyroku nakazowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Orzeczenie wobec sprawcy przestępstwa jednego z obowiązków probacyjnych, przy wymierzaniu kary nieizolacyjnej, jest możliwe jedynie w razie orzeczenia kary ograniczenia wolności (por. art. 34 § 3 k.k., który zresztą przywołano w pkt. II wyroku nakazowego jako podstawę nałożenia na oskarżonego obowiązku łożenia na utrzymanie O.B.). Z uwagi na to, że w tej sprawie Sąd Rejonowy skazał oskarżonego na karę grzywny, nałożenie takiego obowiązku było prawnie niemożliwe, co powoduje, że wyrok nakazowy w zaskarżonej części jest dotknięty rażącym naruszeniem art. 72 § 1 pkt 3 w zw. z art. 34 § 3 k.k.

Mając na uwadze powyższe, należało uchylić pkt II zaskarżonego wyroku nakazowego. Rozstrzygnięcie takie doprowadza do stanu zgodnego z prawem, co powoduje, że brak jest podstaw do wydawania orzeczenia następczego.